

ELLA

Vrijdagavond, in zaal De Roma, traden Esmé Bos en Bart Voet op met hun muzikaal eerbetoon 'ELLA' aan Ella Fitzgerald.

Dat deden ze met een pure maar strakke montage van originele Engelstalige nummers én bewerkingen in een mix met hun eigen Nederlandstalige repertoire.

Met een zeldzame grandeur stond ze daar.

Die jukbeenderen, dat kleed, die oorbellen... Slik.

Maar ook boenk. Erop.

25 jaar geleden hoorde ik haar voor het eerst zingen.

Ze zat een jaar hoger op 'die' toneelschool.

Het jonge dorpsmeisje dat ik toen was, vocht tegen de tranen.

Op dat gebied ben ik dus niet veranderd.

Ik behoor vast tot die groep 'goofy people'.

Ga kijken! Echt.

Geniet!

Dit is het zó waard.

Ze openden met een verrassende klassieker.

Bart Voet, aan de piano, zijn lichaam waait mee met elke noot.

Bescheiden, zacht aanwezig.

Een baken. Een vuurtoren.

De stille dirigent. 'I'll give you all my dimes voor jouw spel, Bart!.'

De blazer Rob Banken, die gast is een orkest op zich! Sax, klarinet, dwarsfluit.

Man, van mij moogt gij zelfs blokfluit spelen!

Wanneer Esmé 'won't dance', danst Geert Hendrickx, de gitarist.

Licht, lekkere vette gitaarsolo! En wij maar sterven voor dat goud!

Drummer Simon Raman: soft & sleezy and not letting go.

Please, do not! En dan zijn grijns... dat heeft op zich niets met muziek te maken maar dat lachtje kreeg wél applaus!

Of was het andersom?

Aan de contrabas: Anneleen Boehme, what a lady!

Je bent een morning star in the darkest hour. Damn woman!

Esmé zingt zo zuiver, in de hoogte met zoveel gemak.

Net zoals ze een wasje draait. In de diepte zo warm. Van lichtheid naar zwaarte. En omgekeerd.

Wanneer je ouders als zacht fluweel dansen, dan krijg je een dochter die zo zingt. 'A velvet voice'.

Ze laat me 'voelen' en ik bleef achter als 'waves that bumped into the shore'.

Esmé, je hebt me met je stem zachtjes gekust. Sing once more?

Ik wandelde zo graag met jullie mee, langs het water, naar de zee.

JAELA COLE schrijfster / theatermaakster / actrice